

(A. Hoffmeister, Cambridge—Praha, Srdce 1926, Abeceda lásky, Svoboda 1926.) Byl jednou jeden hoch, o tom teta Malva říkávala, když byl ještě maličký: „Náš Ada když ústa otevře, jako když perlička vypadne.“ Výsledky takové výchovy byly ovšem strašlivé. Z hochy se stal autor románu, lyriky a uštvaných causeríí a v kruhu kolem zázračného dítěte sedí místo plesajících tet československá kritika.

O tom románu už bylo psáno. — Ta lyrika dělá z člověka zpátečníka; lituje, že obecné školy dávají možnost psaní i těm, kdo si nevidí do péra. Je tu vybrakováno vše, co pohříchu nelze zakázat dospívající mládeži literárně zainteresované; od Wolkera po Nezvala vše. A všechno zaděláno v omáčce impertinentní bonhomie, s agentskou nestydatostí označeno jako zboží à la „pohleď, mami, jak moderní“. A když vidíte, že se to přijímá jako umění (sic!), hledáte v jízdním řádu nejrychlejší spojení k Zulukafrům anebo k Hyperborejcům, kde tohleto snad přece není možné. Evropa? Ano, Spengler snad měl přece jen pravdu — taková Evropa nebude žít.

A ty causerie — mluvní cvičení nadaného septimána. Upoceně liberální. A ta lehkost! Stačí opakovat, že nám ve střední Evropě ta románská grácie sluší jako — forhemetka.

Ty karikatury? Ano, legrační.

Ale marš s tebou do salónu! S literaturou to, doufám, opravdu nemá víc společného než Gutenbergův vynález.

(Host 6, č. 2, listopad 1926)